

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 12C/81/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814207120
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Matulák
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2015:3814207120.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom JUDr. Róbertom Matulákom v právnej veci navrhovateľa: Všeobecná zdravotná poisťovňa a.s. so sídlom v Bratislave, Mamateyova 17, IČO: 35 937 874, proti odporcom: 1. N. D., nar. X.XX.XXXX, bytom J. č. XXX, v konaní zastúpený JUDr. Pavlom Zajacom, advokátom so sídlom v Prievidzi, M. Slovenskej 10 a 2. Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s. so sídlom v Bratislave, Račianska 62, IČO: 00 151 700, o zaplatenie 1.896,96 eur s prísl., takto

rozhodol:

Odporca v 1. rade a odporca v 2. rade sú p o v i n n í zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.523 eur spolu s 5,25 % - ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.188 eur od 19.2. 2014 do zaplatenia a zo sumy 329 eur od 9.1.2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného z odporcov zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť plniť druhému odporcovi.

V prevyšujúcej časti návrh z a m i e t a.

odôvodnenie:

Návrhom podaným na tunajší súd dňa 17.4. 2014 navrhovateľ žiadal, aby súd uložil obom odporcom povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody, ktorá mu vznikla vynaložením liečebných nákladov v sume 1.485,72 eur spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,25 % od 19.2. 2014 do zaplatenia a náklady konania vo výške 6,80 eur. Návrh zdôvodnil tým, že odporca v 1. rade dňa 13.6. 2011 ako vodič osobného motorového vozidla ev. č. PD XXXCE svojou jazdou spôsobil ich poistencovi D. I., nar. XX.X. XXXX, bytom v N., K. ulica č. XXX/X zranenie, ktoré si vyžiadalo lekárske ošetrenie. Tento skutkový stav bol zistený na základe Hlásenia o úraze a vyčíslenia liečebných nákladov. Zavinenie odporcu v 1. rade vyplýva zo správy Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 14.1. 2014č. SKIS-94/IS-1-SV-2011. Podľa § 74 ods. 7 zákona č. 581/2004 Z.z. o poisťovniach v znení neskorších predpisov je D. I. poistencom navrhovateľa. Z tohto titulu navrhovateľ uhradil náklady za poskytnutú zdravotnú starostlivosť v dôsledku zavineného protiprávneho konania voči jeho poistencovi v súvislosti s vyššie uvedeným zranením v sume 1.485,72 eur. Tým, že poškodenému poistencovi navrhovateľa bola zavineným protiprávnym konaním odporcu spôsobená ujma na zdraví, na následky ktorej bol liečený v zmluvných zdravotníckych zariadeniach navrhovateľa, navrhovateľ vynaložil náklady za poskytnutú zdravotnú starostlivosť v dôsledku zavineného protiprávneho konania voči jeho poistencovi v sume 1.485,72 eur. Podľa § 42 ods. 4 písm. a/ zákona č. 577/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti v znení neskorších predpisov, navrhovateľ má právo uplatniť voči tretej osobe nárok na úhradu za poskytnutú zdravotnú starostlivosť, ak k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u poistenca došlo jej zavineným protiprávnym konaním. Navrhovateľ dňa 23.1. 2014 vyzval odporcu v 1. rade na náhradu vynaložených liečebných nákladov v sume 1485,72 eur a vzniknutých trov konania vo výške 6,80 eur v lehote 15 dní od doručenia výzvy. Odporca v 1. rade výzvu prevzal dňa 3.2. 2014. 15 dňová lehota na dobrovoľné splnenie povinnosti odporcovi v 1. rade uplynula dňa 18.2. 2014. Od 19.2. 2014 je odporca v 1. rade s plnením v omeškaní. Navrhovateľ súčasne

podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov dňa 23.1. 2014 odoslal výzvu poisťovni, odporcovi v 2. rade , v ktorej mal odporca v 1. rade uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Odporca v 2. rade im listom zo dňa 5.2. 2014 oznámil, že neboli splnené podmienky pre poskytnutie poistného plnenia, pretože nie je právoplatne rozhodnuté vo veci zavinenia predmetnej dopravnej nehody.

Súd priznal navrhovateľovi ním v konaní uplatnený nárok platobným rozkazom č. k. 11Ro/118/2014-12 zo dňa 30.4. 2014, proti ktorému v zákonnej lehote obaja odporcovia podali odpor.

Odporca v 1. rade v podanom odpore zo dňa 15.5. 2014 považoval nárok navrhovateľa za nedôvodný. Uviedol, že navrhovateľ má podľa § 42 ods. 4 písm. a/ zákona č. 577/2004 Z.z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej zo zdravotného poistenia nárok na úhradu za poskytnutú zdravotnú starostlivosť, ak k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u poistenca došlo jej zavineným konaním. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že nárok navrhovateľa je možné považovať za nárok na náhradu majetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch, ktorá vznikla na základe zavineného protiprávneho konania tretej osoby za predpokladu, že medzi touto majetkovou ujmovou a zavineným konaním existuje príčinná súvislosť. Ďalším predpokladom tohto zodpovednostného vzťahu je preukázateľné porušenie právnej povinnosti na strane tretej osoby, pričom medzi porušením tejto právnej povinnosti a majetkovou ujmovou je príčinná súvislosť. Poukázal na skutočnosť, že trestné stíhanie proti jeho osobe nie je v čase spisovania odporu skončené. V predmetnej veci bolo voči nemu vznesené obvinenie uznesením zo dňa 15.10. 2013, v ktorom sa mu kladie za vinu spáchanie prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 13.6. 2011 mal vojsť so svojím motorovým vozidlom z vedľajšej cesty na hlavnú cestu, v dôsledku čoho mali začať cyklisti brzdiť a tlačiť sa ku krajnici vozovky, pričom došlo k pádu 3 cyklistov, medzi ktorými bol aj poistenec navrhovateľa D. I.. Vyšetrovanie sa nachádza v štádiu vykonávania dôkazov, v rámci ktorých sa bráni a namieta dôvodnosť vzneseného obvinenia voči jeho osobe, pretože má za to, že príčinou kolízie v skupine cyklistov idúcich po hlavnej ceste nebolo zaradenie jeho motorového vozidla z vedľajšej cesty na hlavnú cestu, ale naopak, spôsob jazdy cyklistov, medzi ktorými bol aj poistenec navrhovateľa.

Odporca v 2. rade v podanom odpore proti platobnému rozkazu uviedol, že odporca v 1. rade mal v čase dopravnej nehody dňa 13.6. 2011 uzatvorené u nich povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zn. Opel Vectra, ev. č. PD XXXCE poistnou zmluvou č. XXXXXXXXXXXX. Návrhom na začatie konania sa navrhovateľ domáha zaplata sumy 1.485,72 eur, predstavujúcich vynaložené náklady na zdravotnú starostlivosť za obdobie od 1.8. 2011 do 9.8. 2011 podľa § 42 ods. 4 písm. a/ zák. č. 577/2004 Z.z., v zmysle ktorého má navrhovateľ právo voči tretej osobe na úhradu za poskytnutú zdravotnú starostlivosť, ak k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u poistenca došlo jej zavineným protiprávnym konaním. Ich poistený - odporca v 1. rade si zavinenie na vzniku kolízie nepriznáva, pretože má za to, že škodu si spôsobili poškodení - D. I., W. I. a S. D. svojím spôsobom jazdy.

Písomným podaním zo dňa 20.10. 2014 rozšíril navrhovateľ návrh na začatie konania o ďalšiu sumu 411,24 eur s odôvodnením, že šetrením navrhovateľa bolo dodatočne zistené, že pri uvedenej dopravnej nehode boli okrem D. I. zranení ďalší poistenci navrhovateľa, W. I. , nar. X.X. XXXX, bytom N., H. ulica č. XXX/XX a S. D., nar. X.XX. XXXX, bytom N., C. ulica XXX/X. Navrhovateľ liečebné náklady vynaložené na liečbu uvedených poistencov nezahrnul do návrhu na začatie konania, pretože nemal vedomosť, že poškodenie zdravia týchto poistencov je následkom dopravnej nehody zo dňa 13.6. 2011. Liečebné náklady vynaložené na liečbu poistenca W. I. predstavujú sumu 344,46 eur a liečebné náklady vynaložené na liečbu poistenca S. D. predstavujú sumu 66,78 eur.

Uznesením č. k. 12C/81/2014-32 zo dňa 15.12. 2014 súd pripustil zmenu návrhu podľa § 95 ods. 1 a 2 O.s.p., jeho rozšírenie o sumu 411,24 eur.

Dokazovaním vykonaným na pojednávaní vypočutím účastníkov, oboznámením s návrhom na začatie konania, listom adresovaným Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky sekcia kontroly a inšpekčnej

služby navrhovateľovi zo dňa 14.1. 2014, listom odporcu v 2. rade navrhovateľovi zo dňa 5.2. 2014, listom navrhovateľa odporcovi v 2. rade zo dňa 23.1. 2014 s doručenkou, vyčíslením nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť pri poškodení zdravia zavineneho treťou osobou u D. I., W. I. a S. D., hlásením úrazu u D. I., písomnými podaniami účastníkov a obsahom trestného spisu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T 99/2014 mal súd zistený tento skutkový stav veci:

Trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza č. k. 1T 99/2014-596 zo dňa 8.8. 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.9. 2014, bol odporca uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1,2 Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. v znení zákona č. 262/2011 Z.z., na tom skutkovom základe, že dňa 13.6. 2011 pri vychádzaní s osobným motorovým vozidlom značky Opel Vectra ev. č. PD XXXCE z vedľajšej cesty na hlavnú cestu, v obci J., okres N., nedal prednosť v jazde skupine cyklistov idúcich po hlavnej ceste z jeho pravej strany i napriek tomu, že ich videl, vošiel s motorovým vozidlom do ich jazdnej dráhy, čím im vytvoril náhlu prekážku, v dôsledku čoho cyklisti jazdiaci v kolóne po hlavnej ceste museli náhle brzdiť, pričom došlo k pádu cyklistov, čím porušil ust. § 20 ods. 1 a 2 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v dôsledku čoho cyklista D. I. utrpel zranenia - otras mozgu, praskliny klemby lebečnej v ľavej temennej oblasti, oderky kože na hlave v záhlavovej oblasti, oderky kože na ľavom lakti, zlomeninu spodiny lebečnej vľavo vedúcej cez pyramídu bázy lebečnej, poranenie tvárového nervu, krvácanie pod krvnú plenu mozgu a pouřazové poškodenie čuchu, ktoré ho obmedzovalo v obvyklom spôsobe života od XX.X. XXXX do X.X. XXXX, W. Stejskal utrpel zranenia - podvrtnutie pravého vretenno-zápästného kíbu ľažkého stupňa s roztrhnutím väzu medzi zápästnými kostičkami členkovej a mesiačikovej kostičky, hlboké oderky kože nad záprstnoprstovými kíbmi 2., 3., 4. a 5. prsta pravej ruky a oderky kože na pravom zápästí a ľavom zápästí, pomliaždenie ľavého kolena a oderku kože na ľavom kolene, pomliaždenie ľavého stehna a veľkú oderku kože v oblasti veľkého hrvoľa stehennej kosti, ktoré ho obmedzovali v obvyklom spôsobe života od 14.6. 2011 do 29.7. 2011 a S. D. utrpel zranenia - tržno-zmliaždenú ranu ľavého lakt'a, povrchovú oderku kože ľavého kolena a povrchovú oderku kože v ľavej sedacej oblasti, ktoré si nevyžiadali pracovnú neschopnosť.

Vo vyššie uvedenom trestnom konaní bol ako poškodený vypočutý odporca v 1. rade a ako svedkovia aj poškodení D. I., W. I. a S. D.. Z ich výpovedí mal súd zistené, že odporca v 1. rade vychádzal zo svojím osobným motorovým vozidlom z vedľajšej cesty na hlavnú cestu v čase, keď v pravom jazdnom pruhu, do ktorého sa mal po vjazde na hlavnú cestu odporca v 1. rade zaradiť, jazdilo 8 cyklistov. Odporca v 1. rade si bol zrejme vedomý toho, že v prípade, ak by sa po odbočení na hlavnú cestu zaradil do pravého jazdného pruhu, vytvorí cyklistom náhlu prekážku v ich jazde a preto sa zaradil do ľavého jazdného pruhu, nečakajúc na to, že cyklisti prejdú a že sa bude môcť následne zaradiť do správneho, pravého jazdného pruhu. V trestnom konaní zostalo sporné, či, resp. v akom rozsahu pri odbočovaní vľavo odporca zasiahol pravou stranou svojho vozidla, do pravého jazdného pruhu a teda či cyklistom vytvoril takto náhlu prekážku v ich jazde. Bolo takisto výpoveďou odporcu v 1. rade i poškodených cyklistov (jazdiacich v skupine v poradí 6 až 8) zistené, že v čase, keď sa odporca v 1. rade zaradil po vjazde na hlavnú cestu do ľavého jazdného pruhu, prví cyklisti odporcu v 1. rade bez problémov prebehli (v pravom jazdnom pruhu). Ako prvý spadol D. I. a v dôsledku jeho pádu spadli aj cyklisti jazdiaci pred dopravnou nehodou na siedmom a ôsmom mieste. Zo zhodných výpovedí poškodených a ostatných cyklistov, J. N., W. W., T. A., N. C. a N. N. mal zase súd jednoznačne zistené, že bezprostredne pred dopravnou nehodou jazdili cyklisti v tesnej blízkosti za sebou v rýchlosti medzi 40 až 50 km/hod., pričom žiaden z cyklistov, ktorí utrpeli ujmu na zdraví, v čase nehody nemali na hlave prilbu. Bezprostredne pred dopravnou nehodou videl W. W. dokonca poškodeného W. I. telefonovať. Z výpovede svedka V., ktorý bol svedkom dopravnej nehody, bola potvrdená výpoveď odporcu v 1. rade a síce, že cyklisti bezprostredne pred dopravnou nehodou pri svojej jazde zaberali celú šírku pravého jazdného pruhu.

Rozsah zranení, ktoré utrpeli pri dopravnej nehode D. I., W. I. a S. D. tak, ako sú uvedené aj v trestnom rozkaze tunajšieho súdu, boli v trestnom konaní sp. zn. 1T/99/2014 zistené znalcom z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, MUDr. Richardom Machom, ktorý na záveroch svojho písomne podaného znaleckého posudku č. 09/2012 zotrval aj pri svojom výsluchu pred vyšetrovateľom dňa 15.4. 2014.

Za účelom zistenia príčin dopravnej nehody bol v trestnom konaní ustanovený znalec z odboru Doprava cestná odvetvie Nehody v cestnej premávke, X.. O. N., ktorý vo svojom písomnom znaleckom posudku č. 4/2012 zo dňa 23.3. 2012 uviedol, že technika jazdy cyklistov vzhľadom na vzdialenosť medzi nimi správna nebola. Podľa znalca však nie je možné z technického hľadiska ustáliť jednoznačný priebeh nehodového deja.

Súčasťou trestného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 1T/99/2014 je aj písomný znalecký posudok X.. J. Z. P. č. 46/2014, znalca z odboru Doprava cestná, odvetvie Nehody v cestnej premávke, vo veci analýzy dopravnej nehody zo dňa 13.6. 2011, ktorého objednávateľom bol odporca v 1. rade, podľa ktorého posudku spôsob vojdenia odporcu v 1. rade na hlavnú cestu, teda do ľavého pruhu hlavnej cesty, je možné hodnotiť ako neobvyklý ale vojdením do ľavého jazdného pruhu cesty odporca v 1. rade cyklistov jazdiacich v pravom jazdnom pruhu neohrozil ani neobmedzil. Techniku a spôsob jazdy odporcu v 1. rade hodnotil ako správnu, vojdením na hlavnú cestu cyklistov neohrozil, pretože títo nemuseli náhle meniť smer ani rýchlosť jazdy. Tvrdil, že je možné konštatovať, že technika a spôsob jazdy odporcu v 1. rade nie je v príčinnej súvislosti so vznikom a priebehom dopravnej nehody. Podľa znalca cyklisti jazdili za sebou aj vedľa seba tak, že zaberali celý pravý jazdný pruh a jazdili rýchlosťou 40 - 50 km/hod. V mieste nehody cyklista D. I. jazdiaci ako šiesty zavádzil predným kolesom o zadné koleso pred ním jazdiaceho cyklistu, v dôsledku čoho spadol na vozovku, čím vytvoril náhlu prekážku v koridore jazdy za ním jazdiacich cyklistov, v dôsledku čoho spadli aj za ním jazdiaci cyklisti W. I. a S. D.. Podľa znalca, cyklisti mali jazdiť vo vzdialenosti najmenej 28 metrov, čo cyklisti nedodržiavali a jazdili vo vzdialenosti 10 centimetrov až 2 metre. Techniku jazdy cyklistov hodnotil ako nesprávnu aj v tom, že cyklisti jazdili aj vedľa seba, pričom mali povinnosť jazdiť za sebou pri pravom okraji vozovky, nedodržiavali bezpečný odstup od seba. Ak by cyklisti jazdili za sebou a nie vedľa seba, jazdili by pri pravom okraji vozovky a dodržiavali by bezpečnú vzdialenosť medzi sebou, vojdením vozidla odporcu v 1. rade do hlavnej cesty by nevznikla žiadna kolízna situácia a cyklisti by mohli pokračovať v jazde bez zmeny smeru alebo rýchlosti jazdy. Odporca v 1. rade nemal možnosť nehode zabrániť, pretože skutočnosť, že šiesty cyklista v skupine zavádzil predným kolesom o zadné koleso cyklistu jazdiaceho pred ním nemal odporca v 1. rade možnosť ovplyvniť. Možnosť zabrániť dopravnej nehode mal cyklista D. I., ktorý spadol ako prvý, a to tým, ak by pri jazde dodržiaval bezpečnú vzdialenosť od pred ním jazdiaceho cyklistu, čím by v nehodovom mieste nedošlo k zachyteniu jeho predného kolesa o zadné koleso pred ním jazdiaceho cyklistu a nedošlo by k jeho pádu a pádu ďalších cyklistov. Z technického hľadiska je príčinou dopravnej nehody skutočnosť, že cyklista D. I., ktorý padol prvý, nedodržiaval pri jazde bezpečnú vzdialenosť od pred ním jazdiaceho cyklistu, v dôsledku čoho predným kolesom zavádzil o zadné koleso pred ním jazdiaceho cyklistu a spadol, čím vytvoril náhlu prekážku v koridore jazdy za ním jazdiacich cyklistov v dôsledku čoho spadli aj za ním jazdiaci cyklisti W. I. a S. D..

V písomnom podaní zo dňa 19.1. 2015 odporca v 2. rade poukázal na to, že regresný nárok poisťovne podľa § 42 ods. 4 písm. a/ zákona č. 577/2004 Z.z. síce predstavuje osobitný nárok voči tretím osobám na náhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania, tento nárok je však odvodený od nároku na náhradu škody. To znamená, že predpokladom jeho uplatnenia je oprávnenosť výplaty nákladov, ktoré si poisťovňa uplatňuje. Keďže ide o nárok odvodený od nároku na náhradu škody, je nevyhnutné pri posudzovaní opodstanenosti výplaty nákladov zohľadniť aj prípadné spoluzavinenie príjemcu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť. Samotné trestné konanie neurčuje mieru spoluzavinenia, keďže súd posudzoval naplnenie trestno-právnej a nie občiansko-právnej zodpovednosti. Keďže uplatnenému nároku poisťovne na náhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť nepredchádzalo žiadne občiansko-právne konanie, v ktorom by sa vyriešila otázka spoluzavinenia, je nutné, aby túto otázku vyriešil súd rozhodujúci o regresnom nároku, a to predovšetkým z dôvodu akcesority nároku na náhradu škody a regresného nároku. Tento názor možno oprieť aj o samotné znenie § 42 ods. 4 cit. zákona, ktoré za jeden zo základných predpokladov jeho uplatnenia považuje zavinené protiprávne konanie. Teda samotný zákon práve zavinením podmieňuje dôvodnosť, oprávnenosť nároku. Práve s poukazom na vzťah zákona č. 577/2004 Z.z. a Občianskeho zákonníka, ktorý je vzťahom všeobecného a špeciálneho predpisu, je v danom prípade namieste, aby súd pri posudzovaní naplnenia podmienky zavinenia, aplikoval znenie ust. § 441 Občianskeho zákonníka. Pomer špeciality tohto ustanovenia vo vzťahu k Občianskemu zákonníku znamená, že právny vzťah, ktorého sa uvedené ustanovenie týka, sa v otázkach, ktoré nie sú ním upravené, riadi

ustanoveniami Občianskeho zákonníka o náhrade škody. Keďže uvedené ustanovenie neupravuje dôsledky vyplývajúce z prípadného spoluzavinenia poškodeného na vzniku škody, treba pri posudzovaní tejto otázky vychádzať z ust. § 441 Občianskeho zákonníka, upravujúceho zavinenie poškodeného na spôsobení škody. To znamená, že tretia osoba - v tomto prípade odporca v 1. rade má povinnosť nahradiť náklady za poskytnutú zdravotnú starostlivosť navrhovateľovi len v takom rozsahu, v akom je jeho zavinené protiprávne konanie v príčinnej súvislosti s poskytnutou zdravotnou starostlivosťou. V prípade nezohľadnenia miery spoluzavinenia poisťovňa navrhovateľa je znemožnené účastníkovi konania možnosť brániť svoje oprávnené záujmy. Taký výkon práva, ktorý bráni jednej zo sporových strán uplatniť svoje práva a núti ich k splneniu záväzku, ktorého výšku nemôžu ovplyvniť, napriek existencii právne významných okolností, k akým spoluvina bezpochyby patrí, je v rozpore s ust. § 3 Občianskeho zákonníka. S touto otázkou je spojená aj otázka prípadného vzniku bezdôvodného obohatenia na strane príjemcu dávky, resp. poisťovne. Vychádzajúc predovšetkým zo znaleckého posudku č. 46/2014 vypracovaného v trestnom konaní Ing. J. Z., P. z odboru doprava cestná, bol odporca v 2. rade toho názoru, že poisťovni navrhovateľa si do určitej miery sami spôsobili škodu na zdraví.

V súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou navrhovateľ zaplatil liečebné náklady u svojich poisťovcov, D. I. vo výške 1.485,72 eur a náklady konania vo výške 6,80 eur (č. I. 8), W. I. vo výške 344,46 eur (č. I. 28) a S. D. vo výške 66,78 eur (č. I. 27).

Navrhovateľ dňa 23.1. 2014 vyzval odporcu v 1. rade na náhradu vynaložených liečebných nákladov u D. I. vo výške 1485,72 eur (pozostávajúcich zo spoločných vyšetrovacích a liečebných zložiek 795,55 eur, lekárskej služby 1. pomoci 87,53 eur, ústavnej starostlivosti 467,35 eur, lekárne 2,48 eur a zo špecializovanej ambulantnej starostlivosti 132,81 eur) aj spolu s nákladmi konania vo výške 6,80 eur. Odporca v 1. rade výzvu prevzal dňa 3.2. 2014. 15 dňová lehota na dobrovoľné splnenie povinnosti odporcovi v 1. rade uplynula dňa 18.2. 2014.

Navrhovateľ súčasne podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov dňa 23.1. 2014 odoslal výzvu poisťovni, odporcovi v 2. rade, v ktorej mal odporca v 1. rade uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

Odporca v 2. rade navrhovateľovi listom zo dňa 5.2. 2014 oznámil, že neboli splnené podmienky pre poskytnutie poisťného plnenia, pretože nie je právoplatne rozhodnuté vo veci zavinenia predmetnej dopravnej nehody.

Listami z januára a februára 2014 adresovanými Ministerstvu vnútra SR si navrhovateľ uplatnil nárok na náhradu za poskytnutú zdravotnú starostlivosť S. D., W. I. a D. I. v adhéznom konaní.

Na pojednávaní pred súdom dňa 22.1. 2015 zástupca navrhovateľa uviedol, že si uvedomuje skutočnosť, že zo strany poškodených cyklistov na dopravnej nehode bola nejaká spoluvina, pričom boli ochotní akceptovať zo strany poškodených spoluvinu vo výške 20 %. V danom prípade nejde o klasickú škodu a na danú vec by mal súd aplikovať trojročnú premlčaciu dobu. Poukázali na to, že všetkým poškodeným doručovali dotazníky, tieto sa im však vyplnené od poškodených nevrátili. Predmetný nárok si uplatnili i v trestnom konaní v rámci adhézneho konania dňa 6.11. 2012 a doručení mal byť 12.11. 2012.

Odporca v 1. rade aj prostredníctvom svojho právneho zástupcu bol ochotný pristúpiť aj na takú dohodu, že by zo žalovanej sumy boli odporcovia zaviazaní zaplatiť navrhovateľovi 80 %, hoci je toho názoru, že spoluvina poškodených na škode by mala byť v rozsahu až 50 %. Pripojil sa k námietke premlčania časti nároku navrhovateľom uplatneným v konaní vo výške 411,24 eur s tým, že pokiaľ zákon o zdravotnej starostlivosti nemá ustanovenia o premlčaní, treba vychádzať z ustanovení Občianskeho zákonníka a nájsť formou analógie nejaké najbližšie ustanovenie zákona. Ide o nárok na náhradu škody, o majetkový nárok a teda treba vychádzať z ust. § 106 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ bola uplatnená z požadovaného nároku len suma 1.485,72 eur, spočívanie premlčacej doby sa nemôže vzťahovať k celej žalovanej sume, teda aj k časti nároku, ktorý si navrhovateľ v konaní uplatnil až dodatočne.

Odporca v 2. rade na pojednávaní uviedol, že ako poisťovňa plnila poškodeným náhradu škody na zdraví a to vo výške 80 %. Nechali na úvahe súdu, ako posúdi v konaní spoluvinu poškodených, či v rozsahu 20 %, resp. aj vo väčšom rozsahu. Mali pochybnosti, či bola u navrhovateľa zachovaná premličacia doba na podanie návrhu na súd. Nechali na úvahe súdu, či na daný prípad je potrebné aplikovať trojročnú premličiaciu dobu podľa § 101 Občianskeho zákonníka alebo dvojročnú premličiaciu dobu podľa § 106 Občianskeho zákonníka. Tvrdil, že v tejto súvislosti treba skúmať, kedy bola náhrada škody uplatnená a či táto bola uplatnená riadne. Podľa ich názoru je potrebné premličanie posudzovať v zmysle § 106 Občianskeho zákonníka v dvojročnej subjektívnej premličacej dobe alebo v trojročnej subjektívnej premličacej dobe. Nesúhlasil v prípade rozšíreného návrhu ani s uplatneným úrokom z omeškania od 19.2. 2014, pretože pokiaľ ide o sumu 411,24 eur, navrhovateľ nevyzval odporcu na plnenie.

Podľa § 74 ods. 7 zákona č. 581/2004 Z.z. o poisťovniach v znení neskorších predpisov, sú D. I., W. I. a S. D. poistencami navrhovateľa.

Tým, že poškodeným poistencom navrhovateľa bola pri dopravnej nehode spôsobená ujma na zdraví, na následky ktorej boli liečení v zmluvných zdravotníckych zariadeniach navrhovateľa, navrhovateľ vynaložil náklady za poskytnutú zdravotnú starostlivosť v dôsledku zavineného protiprávneho konania voči jeho poistencom, u D. I. v sume 1.485,72 eur, u W. I. v sume 344,46 eur a u S. D. v sume 66,78 eur.

Podľa § 42 ods. 4 písm. a/ zákona č. 577/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti v znení neskorších predpisov, navrhovateľ má právo uplatniť voči tretej osobe nárok na úhradu za poskytnutú zdravotnú starostlivosť, ak k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u poistenca došlo jej zavineným protiprávnym konaním.

Podľa § 415 Občianskeho zákonníka, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

Podľa § 441 Občianskeho zákonníka, ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

Podľa § 15 ods. 1 a 2 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla....., náhradu škody uhradza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať. Na premličanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premličanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila.

Právna úprava zodpovednosti za škodu vychádza zo všeobecnej zásady občianskoprávneho deliktu. Podľa nej každý, kto privodí vznik škody svojím protiprávnym a spravidla i zavineným konaním, je povinný spôsobiť škodu nahradiť. Občianskoprávna úprava vychádza z toho, že spôsobenie škody je nežiadúcim spoločenským javom, pretože žiadna náhrada za škodu nemôže privodiť stav, ktorý tu bol pred vznikom škody. Preto v ust. § 415 Občianskeho zákonníka kladie dôraz na predchádzanie škodám. Ide o zákonné vyjadrenie princípu generálnej prevencie, ktoré každému subjektu súkromného práva ukladá povinnosť počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na majetku fyzických a právnických osôb a ujme na zdraví fyzických osôb. V ust. § 415 Občianskeho zákonníka je vyjadrená povinnosť každého účastníka občianskoprávnych vzťahov predchádzať škodám. Ide nielen o povinnosť dodržiavať

to, čo je ustanovené zákonom alebo zmluvou, ale aj o povinnosť konať tak, aby nedochádzalo ku škodám (tzv. priorita prevencie). Z ust. § 415 treba, so zreteľom na naliehavý spoločenský záujem predchádzať škodám, vyvodiť povinnosť počínať si podľa konkrétnych okolností natoľko obozretne, aby sa nespôsobil škoda. Všeobecná prevenčná povinnosť je záväznou právnou povinnosťou. Jej nedodržanie má pri splnení potrebných predpokladov (nedodržanie prevenčnej povinnosti, vznik škody, príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nedodržaním prevenčnej povinnosti a zavinenie povinného subjektu) za následok vznik občianskoprávnej zodpovednosti za škodu. K tomuto názoru dospela aj súdna prax /napr. R16/1980, R 5/1981, R12/1986, R9/1992/.

Mimo porušenia zákonnej alebo zmluvnej povinnosti zákon zakladá všeobecnú prevenčnú povinnosť každého počínať si tak, aby svojim konaním nespôsobil škodu na zdraví, na majetku a iných hodnotách (§ 415 Občianskeho zákonníka) a to bez ohľadu na to, či medzi poškodeným a škodcom existuje právny vzťah, alebo nie. Porušením tejto povinnosti je zároveň porušením právnej povinnosti podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Aj v tomto prípade musí byť protiprávne konanie preukázané poškodeným rovnako, ako vznik škody a príčinná súvislosť (tzv. kauzálny nexus) medzi porušením právnej povinnosti ako príčinou vzniku škody a škodou a jej rozsahom, ako následkom týchto príčin. Dôkazné bremeno o vzniku škody a jej rozsahu spočíva na poškodenom.

Nevyhnutným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním odporcu a vzniknutou škodou. Zisťovanie príčinnej súvislosti znamená, že do celej reťaze všeobecnej príčinnosti treba sledovať iba tie príčiny a následky, ktoré sú dôležité pre zodpovednosť za škodu. Najskôr treba zistiť, či škoda bola spôsobená v zmysle občianskeho práva, potom treba zisťovať existenciu príčin vzniku škody. Súd konkrétne zisťuje - so zreteľom na konkrétnu škodu - či niektorá z týchto skutočností bola príčinou vzniku škody a či skutočnú škodu spôsobila. Ďalším nevyhnutným predpokladom vzniku všeobecnej právnej zodpovednosti za škodu je zavinenie. Všeobecná občianskoprávna zodpovednosť je založená na princípe zodpovednosti za predpokladané (prezumované) neobstarlivosťné zavinenie. Dôkazné bremeno o tom, že škoda nevznikla zavineným konaním spočíva na škodcovi, ktorý sa môže zodpovednosti zbaviť (exkulovať) preukázaním toho, že škodu nezavinil.

Tak, ako vo svojom písomnom podaní uviedol odporca v 2. rade, regresný nárok poisťovne podľa § 42 ods. 4 písm. a/ zákona č. 577/2004 Z.z. síce predstavuje osobitný nárok voči tretím osobám na náhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania, tento nárok je však odvodený od nároku na náhradu škody. To znamená, že predpokladom jeho uplatnenia je oprávnenosť výplaty nákladov, ktoré si poisťovňa uplatňuje. Keďže ide o nárok odvodený od nároku na náhradu škody, je nevyhnutné pri posudzovaní opodstatnenosti výplaty nákladov zohľadniť aj prípadné spoluzavinenie príjemcu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť. Samotné trestné konanie neurčuje mieru spoluzavinenia, keďže súd v ňom posudzuje naplnenie trestno-právnej a nie občiansko-právnej zodpovednosti. Keďže uplatnenému nároku poisťovne na náhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť nepredchádzalo žiadne občiansko-právne konanie, v ktorom by sa vyriešila otázka spoluzavinenia, je nutné, aby túto otázku vyriešil súd rozhodujúci o regresnom nároku, a to predovšetkým z dôvodu akcesority nároku na náhradu škody a regresného nároku. Tento názor možno oprieť aj o samotné znenie § 42 ods. 4 cit. zákona, ktoré za jeden zo základných predpokladov jeho uplatnenia považuje zavinené protiprávne konanie. Teda samotný zákon práve zavinením podmieňuje dôvodnosť, oprávnenosť nároku. Práve s poukazom na vzťah zákona č. 577/2004 Z.z. a Občianskeho zákonníka, ktorý je vzťahom všeobecného a špeciálneho predpisu, je v danom prípade namieste, aby súd pri posudzovaní naplnenia podmienky zavinenia, aplikoval znenie ust. § 441 Občianskeho zákonníka. Pomer špeciality tohto ustanovenia vo vzťahu k Občianskemu zákonníku znamená, že právny vzťah, ktorého sa uvedené ustanovenie týka, sa v otázkach, ktoré nie sú ním upravené, riadi ustanoveniami Občianskeho zákonníka o náhrade škody. Keďže uvedené ustanovenie neupravuje dôsledky vyplývajúce z prípadného spoluzavinenia poškodeného na vzniku škody, treba pri posudzovaní tejto otázky vychádzať z ust. § 441 Občianskeho zákonníka, upravujúceho zavinenie poškodeného na spôsobení škody. To znamená, že tretia osoba - v tomto prípade odporca v 1. rade má povinnosť nahradiť náklady za poskytnutú zdravotnú starostlivosť navrhovateľovi len v takom rozsahu, v akom je jeho zavinené protiprávne konanie v príčinnej súvislosti s poskytnutou zdravotnou starostlivosťou.

V prípade nezohľadnenia miery spoluzavinenia poistenca navrhovateľa je znemožnené účastníkovi konania možnosť brániť svoje oprávnené záujmy.

Zhodnotiac výsledky dokazovania dospel súd k právnomu záveru, že návrh navrhovateľa bol podaný čiastočne dôvodne.

Trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza č. k. 1T 99/2014-596 zo dňa 8.8. 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.9. 2014, bol odporca uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1,2 Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. v znení zákona č. 262/2011 Z.z., na tom skutkovom základe, že dňa 13.6. 2011 pri vychádzaní s osobným motorovým vozidlom značky Opel Vectra ev. č. PD XXXCE z vedľajšej cesty na hlavnú cestu, v obci J., okres Prievidza, nedal prednosť v jazde skupine cyklistov idúcich po hlavnej ceste z jeho pravej strany i napriek tomu, že ich videl, vošiel s motorovým vozidlom do ich jazdnej dráhy, čím im vytvoril náhlu prekážku, v dôsledku čoho cyklisti jazdiaci v kolóne po hlavnej ceste museli náhle brzdiť, pričom došlo k pádu cyklistov, čím porušil ust. § 20 ods. 1 a 2 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v dôsledku čoho cyklisti D. I., W. I. a S. D. utrpeli zranenia, v dôsledku ktorých museli podstúpiť liečbu, ktorú im u jeho zmluvných partnerov hradil navrhovateľ. Z vyššie zisteného skutkového stavu veci je preukázané, že zavineným, protiprávnym konaním spôsobil odporca v 1. rade poškodeným škodu, za ktorú nesie zodpovednosť.

Tak ako bolo uvedené vyššie, z výpovede odporcu v 1. rade, z výpovedí svedkov (okrem iného aj poškodených cyklistov) ale aj zo záverov znaleckého posudku X.. Z., ktorý súd v konaní hodnotil ako listinný dôkaz (posudok si objednal odporca v 1. rade) mal súd takisto preukázané, že svoj podiel viny na vzniknutej škode majú aj poškodení cyklisti. Z ich výpovedí mal súd zistené, že odporca v 1. rade vychádzal zo svojím osobným motorovým vozidlom z vedľajšej cesty na hlavnú cestu v čase, keď v pravom jazdnom pruhu, do ktorého sa mal po vjazde na hlavnú cestu odporca v 1. rade zaradiť, jazdili v skupine 8 cyklistov. Odporca v 1. rade si bol zrejme vedomý toho, že v prípade, ak by sa po odbočení na hlavnú cestu zaradil do pravého jazdného pruhu, vytvorí cyklistom náhlu prekážku v ich jazde a preto sa zaradil do ľavého jazdného pruhu, nečakajúc na to, že cyklisti prejdú okolo neho a že sa bude môcť následne zaradiť do správneho, pravého jazdného pruhu. Bolo takisto výpoveďou odporcu v 1. rade i poškodených cyklistov (jazdiacich v skupine v poradí 6 až 8) zistené, že v čase, keď sa odporca v 1. rade zaradil po vjazde na hlavnú cestu do ľavého jazdného pruhu, prví cyklisti odporcu v 1. rade bez problémov predbehli (v pravom jazdnom pruhu). Ako prvý spadol až v poradí šiesty cyklista, D. I., ktorý predným kolesom svojho bicykla zavadil o zadné koleso bicykla pred ním jazdiaceho cyklistu a v dôsledku jeho pádu spadli aj cyklisti jazdiaci pred dopravnou nehodou za ním. Zo zhodných výpovedí poškodených a ostatných cyklistov, J. N., W. W., T. A., N. C. a N. N. mal zase súd jednoznačne zistené, že bezprostredne pred dopravnou nehodou jazdili cyklisti v tesnej blízkosti za sebou v rýchlosti medzi 40 až 50 km/hod., pričom žiaden z cyklistov, ktorí utrpeli ujmu na zdraví, v čase nehody nemal na hlave prilbu. Bezprostredne pred dopravnou nehodou videl W. W. dokonca poškodeného W. I. telefonovať. Z výpovede svedka V., ktorý bol svedkom dopravnej nehody, bola potvrdená výpoveď odporcu v 1. rade a síce, že cyklisti bezprostredne pred dopravnou nehodou pri svojej jazde zaberali celú šírku pravého jazdného pruhu. Hoci v trestnom konaní ustanovený znalec z odboru Doprava cestná, odvetvie Nehody v cestnej premávke, X.. O. N., vo svojom písomnom znaleckom posudku č. 4/2012 zo dňa 23.3. 2012 uviedol, že technika jazdy cyklistov vzhľadom na vzdialenosť medzi nimi správna nebola, v závere svojho posudku uviedol, že podľa neho nie je možné z technického hľadiska ustáliť jednoznačný priebeh nehodového deja. Zo záverov znaleckého posudku X.. J. Z. P. , vyplynulo, že tieto nie sú v rozpore so zisteniami súdu v trestnom konaní. Súd však nesúhlasí so závermi znalca v tom, že odporca v 1. rade vojením s vozidlom na hlavnú cestu, teda do ľavého pruhu hlavnej cesty, cyklistov jazdiacich v pravom jazdnom pruhu neohrozil ani neobmedzil, keď celkom zjavne sa v ľavom jazdnom pruhu ocitol náhle (znalec tiež označil tento spôsob jazdy odporcu v 1. rade za neobvyklý) a teda cyklisti ho bezprostredne pred dopravnou nehodou jednoznačne museli vnímať ako rušivý element. Na druhej strane je však pravda, že odporca v 1. rade vojením na hlavnú cestu cyklistom priamo neohrozil, pretože títo nemuseli náhle meniť smer ani rýchlosť jazdy. Na druhej strane znalec v súlade s výpoveďou odporcu v 1. rade i ďalších svedkov vypočutých v trestnom konaní konštatuje, že cyklisti jazdili za sebou aj vedľa seba tak, že zaberali celý pravý jazdný pruh a jazdili rýchlosťou 40 - 50 km/hod. V mieste nehody cyklista D. I. jazdiaci ako šiesty zavadil predným kolesom o zadné koleso pred ním jazdiaceho cyklistu, v dôsledku čoho spadol na vozovku, čím vytvoril náhlu prekážku v koridore jazdy za ním jazdiacich

cyklistov, v dôsledku čoho spadli aj za ním jazdiaci cyklisti W. I. a S. D.. Podľa znalca, cyklisti mali jazdiť vo vzdialenosti najmenej 28 metrov, čo cyklisti nedodržiavali a jazdili vo vzdialenosti 10 centimetrov až 2 metre. Techniku jazdy cyklistov tak ako to uviedol aj znalec, podľa súdu možno hodnotiť jednoznačne ako nesprávnu. Cyklisti podľa výpovede svedkov jazdili aj vedľa seba, pričom mali povinnosť jazdiť za sebou pri pravom okraji vozovky, jazdili rýchlo, nedodržiavali bezpečný odstup od seba a dokonca nemali na hlave ani prilbu. Súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom znalca Z. v tom, že ak by cyklisti jazdili za sebou a nie vedľa seba, ak by jazdili by pri pravom okraji vozovky a dodržiavali by bezpečnú vzdialenosť medzi sebou, vojdenním vozidla odporcu v 1. rade na hlavnú cestu by nevznikla žiadna kolízna situácia a cyklisti by mohli pokračovať v jazde bez zmeny smeru alebo rýchlosti jazdy. Možnosť zabrániť dopravnej nehode mal a mohol predovšetkým cyklista D. I., ktorý spadol ako prvý, a to tým, ak by pri jazde dodržiaval bezpečnú vzdialenosť od pred ním jazdiaceho cyklistu, čím by v nehodovom mieste nedošlo k zachyteniu jeho predného kolesa o zadné koleso pred ním jazdiaceho cyklistu a nedošlo by k jeho pádu a pádu ďalších cyklistov. Práve tento cyklista utrpel pri dopravnej nehode najväčšiu ujmu na zdraví, okrem iného utrpel aj vážnejšie poranenie hlavy, poranenia ktoré by zrejme neboli také vážne, keby mal na hlave prilbu.

Po vyhodnotení všetkých vyššie uvedených, v konaní vykonaných dôkazov, jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti, dospel súd k právnomu záveru, že je spravodlivé aby odporca v 1. rade zodpovedal za vzniknutú škodu poškodeným v rozsahu 80 % a poškodení za im vzniknutú škodu pri dopravnej nehode zodpovedali v rozsahu 20 %, čím súd v podstate akceptoval stanoviská všetkých účastníkov.

Z vyjadrení odporcov na pojednávaní mal súd preukázané, že v čase dopravnej nehody mal odporca v 1. rade u odporcu uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou svojho motorového vozidla zn. Opel Vectra ev. č. PD XXXCE a to poistnou zmluvou č. XXXXXXXXXX. Z tohto dôvodu navrhovateľ v zmysle ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov listom zo dňa 23.1. 2014 požiadal odporcu v 2. rade o poistné plnenie, pričom odporca v 2. rade v konaní nárok navrhovateľa v konaní uplatnený nespochybňoval čo do základu, žiadal len, aby súd v konaní prihliadal aj na spoluvinu poškodených pri dopravnej nehode, a teda aby poškodený znášali škodu ktorá im vznikla na zdraví, pomerne, vo výške 20 %.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že navrhovateľ uhradil za poskytnutú zdravotnú starostlivosť svojich poistencov svojim zmluvným partnerom, u D. I. sumu 1.485,72 eur + 6,80 eur náklady konania (vynaloženie týchto nákladov odporcovia takisto nespochybňovali), u W. I. sumu 344,46 eur a u S. D. sumu 66,78 eur. 80 % z vyššie uvedených súm u D. I. predstavuje sumu 1.194,016 eur, u W. I. sumu 275,568 eur a u S. D. sumu 53,424 eur. Z celkovej navrhovateľom zaplatenej sumy 1.903,76 eur na liečebné náklady jeho poistencov predstavuje 80 % suma 1.523 eur.

Vzhľadom však na vznesenú námietku premlčania zo strany odporcov, pokiaľ ide o rozšírený nárok navrhovateľa v priebehu konania o zaplatenie liečebných nákladov u poškodených W. I. a S. D., bolo potrebné zo strany súdu predovšetkým právne posúdiť, či nárok navrhovateľa je, resp. nie je v tejto časti sporu (v sume 411,24 eur) premlčaný, resp. či pri posudzovaní premlčania nároku treba vychádzať z ust. § 101 Občianskeho zákonníka alebo z ust. § 106 Občianskeho zákonníka, ako to žiadali odporcovia. Podľa právneho názoru súdu, premlčanie treba v danom prípade posudzovať podľa § 101 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ust. zákona pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. V danom prípade ide o splnenie formálne vlastného a materiálne cudzieho dlhu, ktorý zakladá vznik subrogačného postihu proti dlžníkovi - právo na refundáciu poskytnutého plnenia. Ide o subrogačný regres, ktorý má povahu originálneho práva a premlčuje sa vo všeobecnej 3 - ročnej premlčacej dobe. Premlčacia doba tohto regresného práva uplynie v trojročnej premlčacej lehote od vyplatenia škody poškodenému (obdobný právny záver je obsiahnutý aj v znesení NS SR sp. zn. 4Cdo 284/2010 alebo v judikátoch R36/1980, R34/2013).

Z trestného spisu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/99/2014 mal súd zistené, že navrhovateľ si uplatnil v rámci adhézneho konania nároky na úhradu za poskytnutú zdravotnú starostlivosť u všetkých troch poistencov, a to listami adresovanými Ministerstvu vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby,

konkrétne u W. Stejskala dňa XX.X. XXXX bez ich vyčíslenia a dňa 21.2. 2014 vo výške spolu 1.501,55 eur (ku dňu 9.12. 2013) a u S. D. vo výške 66,78 eur dňa 30.1. 2014. Od tohto obdobia v zmysle ust. § 112 Občianskeho zákonníka premlčacia doba u nárokoch uplatnených v trestnom konaní ohľadne liečebných nákladov u oboch poistencoch neplynula a to až do právoplatného skončenia trestného konania (23.9. 2014) a to i napriek tomu, že v trestnom konaní súd v rámci adhézneho konania o nárokoch navrhovateľa vôbec nerozhodol. Keďže od času dopravnej nehody (13.6. 2011) do uplatnenia nárokov v trestnom konaní (30.1. 2014 a 21.2. 2014) a od 23.9. 2014 do podania rozšíreného návrhu na súd ohľadne vyplatených liečebných nákladov u W. I. a S. D. (20.10. 2014) neuplynula spolu premlčacia doba 3 roky, nárok, ktorý si v konaní titulom zaplatených liečebných nákladov u oboch poistencov vo výške 411,24 eur navrhovateľ uplatnil, premlčaný nebol.

Z vyššie uvedených dôvodov uložil súd obom odporcom zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.523 eur, predstavujúcu 80 % nákladov vynaložených navrhovateľom na liečebnú starostlivosť všetkých troch poistencov navrhovateľa (u D. I. vo výške 1.194 eur (vrátane nákladov konania 6,80 eur), u W. I. vo výške 275,50 eur a u S. D. vo výške XX,XX eur), pretože nárok navrhovateľa v súdom priznanej výške bol proti odporcom podaný dôvodne, proti odporcovi v 1. rade bol podaný v súlade s ust. § 42 ods. 4 písm. a/ zákona č. 577/2004 Z.z. a proti odporcovi v 2. rade bol podaný v súlade s ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, pričom súd z dôvodu, že každý odporca je vo vzťahu k navrhovateľovi v osobitnom a samostatnom právnom vzťahu, t. j. že ide v danom prípade o zodpovednosť odporcov „popri sebe“, určil, že plnením jedného odporcu zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť plniť druhému odporcovi.

Pretože odporcovia dobrovoľne liečebné náklady uhradené D. I. navrhovateľovi ani na jeho výzvu do v 15 - dňovej lehote neuhradili, dostali sa po 18.2. 2014 do omeškania a preto súd uložil obom odporcom takisto zaplatiť navrhovateľovi aj úroky z omeškania zo sumy 1.188 eur od 19.2. 2014 do zaplataenia, ktoré úroky z omeškania si navrhovateľ uplatnil v zákonnej výške, v súlade s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ však ide o istinu vo výške 411,24 eur, túto si navrhovateľ voči odporcom uplatnil až podaním návrhu na súd dňa 20.10. 2014, ktorý návrh bol obom odporcom doručený až dňa 8.1. 2015 a teda až dňom nasledujúcim, teda od 9.1. 2015 uložil súd obom odporcom zaplatiť navrhovateľovi ním uplatnené zákonné ročné úroky z omeškania vo výške 5,25 % až do zaplataenia zo sumy 329 eur (80 % zo sumy 411,24 eur) v súlade s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a v prevyšujúcej časti návrh na začatie konania zamietol (vo výške úrokov z omeškania 5,25 % ročne zo sumy 298,52 eur od 19.2. 2014 do zaplataenia, vo výške úrokov z omeškania 5,25 % ročne zo sumy 82,24 eur od 9.1. 2015 do zaplataenia a vo výške úrokov z omeškania 5,25 % ročne zo sumy 411,24 eur od 19.2. 2014 do 8.1.2015).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je odvolanie prípustné v lehote 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Trenčíne, písomne trojmo.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p. v platnom znení).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.